

IV.

Влизатъ Янаки Гроздановъ, а следъ него Грозданъ Янакиевъ. Ржуватъ се и сѣдатъ.

Веша. (Като погледва насѣдалитѣ). Че не сте сѣднали както му е реда. Годеникътъ до годеницата; а Невша до господинъ Янакиевъ... Че нали знаете — всичко става.

Янакиевъ. Ха де — да ме извадите отъ умъ...

Нареждатъ се както казва Веша.

Веша. Азъ да съмъ единъ момъкъ не бихъ изпусналъ такова момиче.

Грозановъ. Леля Веша говори, а който трѣбва.

Веша. Какъ хубаво го каза: леля Веша... Туй се казва човѣкъ.

Гроздановъ. И пакъ ще го повторя: Леля Веша предлага, а моя приятелъ мълчи... А пъкъ Невша...

Невша. Ако ми е позволено да говоря.

Янакиевъ. (Смѣейки се). Вие лелйо Вешо сте.

Веша. (Сияеща отъ радость). Тия момчета...

Гроздановъ. Момчета на по тридесетъ години.

Веша. Та до тридесетъ години ергенитѣ сами се женятъ я!

Янакиевъ. Не, лелйо Вешо: до двадесетъ години се женятъ сами...

Веша. И тъй да бжде.

Гроздановъ. Както и да е, леля Веша умѣе...

Веша. Да сближишъ двама млади — не ти трѣбва черква да правишъ.